

Besøg. Mangen Gang, mens han var Barn, havde han i Mørkningen staaet udenfor Døren og ikke vidst, om han turde banke paa. Og naar han da endelig havde taget Mod til sig og klemte sig ind, havde han set hende sidde sammenbøjet i Hjørnet af den lange Mahogni-sofa og stirre ubevægelig frem for sig, som om hun ikke havde hørt ham komme. Først naar han en Tid havde staaet hos hende og hvisket „Mo'er“, kunde hun lægge sin Haand op paa hans Hoved, tavs klappe ham paa Haaret eller pludselig trykke ham til sig med en saa heftig Æmhed, at han næsten blev ængstelig derved; eller hun tog ham op paa sit Skød og gav sig til at fortælle ham Sagn og Æventyr om Kæmper og Kongesønner, der under Kristi Banner drog ud i Verden for at stride for Sandhed og Ret, disse gripende Fortællinger, der endnu længe efter fik hans Kinder til at brænde og ofte holdt ham vaagen om Natten, mens skiftende Syner af gyldenthjælmede Krigere og mørke, barfodede Kuttemænd drog ham forbi. Han huskede ogsaa, at hans to Søkende sjældnere besøgte Moderen i hendes Værelse og gerne faldt i Søvn over hendes Fortællinger. De var yngre og morede sig bedre i Faderens smukke Læseværelse med Billedbøgerne og den store Jord-Globus. Derfor kaldte Tjenestefolkene dem ogsaa „det smaa Herskab“, mens han selv med et Slags Øgenavn kaldtes „Fruens Dreng“. Hvor ofte og bittert havde han ikke ogsaa følt, at det var fra Moderens Dødsdag, han blev ene og uforstaaet i sin Faders Hus!

Saa længe gik han nu der paa Hjemvejen langsmed Stranden og fordybede sig i sine Barndomsminder, at han ganske glemte baade Tid og Sted. Da han endelig naaede tilbage til Præstegaarden, saa han til sin Forskrækkelse, at de indbudne Gæster allerede var begyndt at komme, og at han maatte skynde sig med sin Omklædning for ikke at møde for sent til Bordet.

Da han et Kvarterstid efter traadte ind i Daglig-